

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1773

Κυριακὴ ΙΓ' Ματθαίου (Ματθ. 21,33-42)
2 Σεπτεμβρίου 2012

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἄς γίνουμε ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ

«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς» (Ματθ. 21,41)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιο εὐαγγέλιο. Στὸ εὐαγγέλιο δὲν ὁμιλεῖ ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἓνας σοφός· ὁμιλεῖ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖνος ποὺ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ποτέ δὲν βγήκε ψέμα, ἐκεῖνος ποὺ εἶπε «Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι» (Ματθ. 24,35). Ὁμιλεῖ σήμερα παραβολικῶς, δηλαδὴ ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Μᾶς παρουσιάζει μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα, ποὺ πρέπει ὅλοι νὰ τὴν προσέξουμε, διότι μέσα στὴν εἰκόνα αὐτὴ εἴμαστε ὅλοι.

Ὁ Κύριος μᾶς μιλάει γιὰ **ἓνα ἀμπέλι**. Ὁ νοικοκύρης τοῦ ἀμπελιοῦ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γι' αὐτό. Τὸ ἔφραξε γύρω - γύρω μὲ φράχτη, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ μπη κανένας κλέφτης καὶ κανένα ἄγριο θηρίο καὶ νὰ κἀνη ζημιὰ. Ἐφτείαξε στὸ κέντρο πατητήρι, γιὰ νὰ πατοῦν τὰ σταφύλια. Φύτεψε κλήματα, ρίζες ἐκλεκτές. Κατόπιν ὅλο αὐτὸ τὸ ἀμπέλι, ὅπως ἦταν φραγμένο καὶ φροντισμένο, τὸ παρέδωσε σὲ ἀμπελουργοὺς μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὸ σκάβουν νὰ τὸ κλαδεύουν νὰ τὸ περιποιοῦνται, ὥστε ν' ἀποδώσῃ. Κι ὅταν ἔφτασε ἡ ἐποχὴ τοῦ καρποῦ, τότε λέει τὸ εὐαγγέλιο ἔστειλε ὑπηρετές γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὸν καρπὸ. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἀμπελουργοὶ δὲν ἔδωσαν οὔτε ἓνα καλάθι σταφύλια οὔτε ἓνα τσαμπί. Μόλις εἶδαν ἀπὸ μακριὰ ὅτι ἔρχονται οἱ ὑπηρετές τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἰδιοκτῆτου, ἀμέσως ἔπιασαν σχοινιά, πέτρες, μαχαίρια, καὶ ἄλλον μὲν τὸν ἔδειραν, ἄλλον τὸν σκότωσαν καὶ ἄλλον τὸν λιθοβόλησαν. Ὁ ἰδιοκτῆτης, ὅταν πληροφορήθηκε τὴν διαγωγὴ αὐτῆ τῶν γεωργῶν, ἔστειλε ἄλλους ὑπηρετές περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἐν τούτοις οἱ κακοὶ γεωργοί, ὅταν εἶδαν τοὺς ἀπεσταλμένους, ἔκαναν καὶ σ' αὐτούς τὰ ἴδια. Τέλος ὁ ἰδιοκτῆτης ἀποφάσισε νὰ στείλῃ τὸν γιό του, μὲ τὴ σκέψι ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ντραποῦν. Ἀλλὰ οἱ ἀχάριστοι ἀμπελουργοί, ἀναιδέστατοι καὶ θρα-

σύτατοι, μόλις πλησίασε ὁ γιὸς τοῦ ἰδιοκτῆτου, τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι κ' ἐκεῖ τὸν θανάτωσαν. Τέτοια διαγωγὴ ἔδειξαν οἱ κακοὶ γεωργοὶ ἀπέναντι στὸν ἰδιοκτῆτη τοῦ ἀμπελῶνος.

Ὁ Κύριος, ἀφοῦ εἶπε τὴν παραβολή, στρέφεται στοὺς ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ποὺ τὸν ἄκουγαν καὶ τοὺς ἐρωτᾷ: —Τί θὰ κἀνη ὁ ἰδιοκτῆτης αὐτοὺς τοὺς κακοὺς γεωργοὺς; Κ' ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ καταλάβουν ὅτι γι' αὐτούς ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Θεάνθρωπος, χωρὶς νὰ καταλάβουν ὅτι μόνοι τους ὑπογράφουν τὴν καταδίκη τους, ἀπήντησαν μὲ ἀφέλεια: —**«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς»** (Ματθ. 21,41).

* * *

Αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, μὲ λίγα λόγια εἶνε ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή. Ἄλλ' ὅπως εἶπαμε, ἡ παραβολὴ εἶνε μία διήγησι στὴν ὁποία ὁ Κύριος ἄλλα λέει καὶ ἄλλα ἐννοεῖ. Ποιό εἶνε ἄραγε τὸ ἀμπέλι αὐτό; Τὸ ἀμπέλι μὲ τὸ φράχτη μὲ τὸ πατητήρι μὲ τὰ ἐκλεκτὰ κλήματα, ποὺ εἶχε τοὺς κακοὺς γεωργοὺς, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ ἅγιοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, εἶνε ὁ **Ἰσραήλ**, ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός. Ἐπάνω ἐδῶ στὴ φλούδα τῆς γῆς πέρασαν πολλοὶ λαοί, παλαιοὶ καὶ νεώτεροι. Ἄλλ' ἀπ' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου ἓνα λαὸ ἀγάπησε ὁ Θεὸς ἰδιαιτέρως. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀγαπημένος λαός του, ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ ἀμπελος, ὁ λαὸς ποὺ τὸν ὠνόμασε **«περιούσιον»** (Τίτ. 2,14).

Τί δὲν ἔκανε γιὰ τὸ λαὸ αὐτὸν ὁ καλὸς Θεός! Τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ φαραῶ, τὸν πότισε στὴν ἔρημο μὲ νερὸ ποὺ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ βράχο, τὸν ἔθρεψε μὲ τὸ μάννα, τὸν εὐεργέτησε πολυειδῶς καὶ **«πολυτρόπως»** (Ἐβρ. 1,1). Σ' αὐτὸ τὸν λαὸ ἔστειλε πνεύματα μεγάλα καὶ ἰσχυρά, προφῆτες καὶ πατριάρχες· προσπάθησε νὰ τὸν καλλιεργήσῃ μὲ ποικίλους

τρόπους. Καὶ ἐν τούτοις ὁ λαὸς αὐτὸς τί ἀνταπέδωσε στὸν Κύριο; Ὅχι κάποιο καρπὸ δὲν τοῦ ἔδωσε, ἀλλὰ τοῦ ἀνταπέδωσε ἀγκάθια, **διέπραξε σωρεία ἀπὸ ἐγκλήματα**. Παραλείπουμε ἄλλα καὶ ἀναφέρουμε ὅτι τὸν προφήτη Ἡσαΐα τὸν πριόνισαν μὲ πριόνι ξύλινο, τὸν προφήτη Ἱερεμία τὸν ἔρριξαν μέσα σὲ βόθρο μὲ ἀκαθαρσίες, καὶ ἄλλους προφήτες κατὰ διαφόρους τρόπους τοὺς βασάνισαν καὶ τοὺς θανάτωσαν. Τέλος δὲ διέπραξαν τὸ μεγαλύτερο ἐγκλημα ποὺ ἀναφέρει ἡ παγκόσμιος ἱστορία· ἐσταύρωσαν τὸν μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Τὸ εἶπαν μόνοι τους: «*Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς...*». Καὶ ὄντως «*κακοὶ κακῶς ἀπώλεσθησαν*». Ὅταν τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ σὰν θεριά, ἀγριώτεροι ἀπὸ τὰ θηρία τῆς ζούγκλας, σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ καὶ ταῦροι μαινόμενοι, φώναζαν κάτω ἀπὸ τὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*»· κι ὅταν ὁ Πιλάτος ἔλεγε «*Ἐγὼ οὐχ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν*», αὐτοὶ «*δὲ περισσῶς ἔκραζον λέγοντες Σταυρωθήτω*» (Ἰω. 19,6. Ματθ. 27,23)· κι ὅταν ὁ Πιλάτος πῆρε μιὰ λεκάνη μὲ νερὸ καὶ ἔπλυνε τὰ χέρια του λέγοντας «*Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου*»· κ' ἐκεῖνοι φώναξαν «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*» (Ματθ. 27,24-25), ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ **Ἰουδαϊκὸς λαὸς ὑπέγραψε πλέον τὴν καταδίκη του**. Δὲν πέρασαν τριάντα χρόνια καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, ποὺ ἦταν μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες πόλεις τοῦ κόσμου καὶ εἶχε τὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος, τὰ μέγαρα τοῦ Ἄβνα καὶ τοῦ Καϊάφα καὶ τὸ πραιτώριο τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ εἶχε μαζέψει ὅλο τὸ χρυσάφι τῶν Ἰουδαίων, τὰ Ἱεροσόλυμα ποὺ ἦταν τὸ καύχημα τοῦ Ἰσραήλ, πολιορκήθηκαν. Ῥωμαῖοι στρατιῶτες ἦρθαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, ἔρριξαν τὰ τεῖχη, ὠρμησαν μέσα, γκρέμισαν τὰ παλάτια καὶ τὰ σπίτια, κ' ἐκεῖ ποὺ δίκασαν τὸ Χριστὸ πέρασε ἀλέτρι. Ἔσφαξαν τὰ γυναικόπαιδα τῶν Ἰουδαίων – μιὰ καταστροφή ἀπερίγραπτη, ἀπὸ τὶς λίγες ποὺ ἀναφέρει ἡ παγκόσμιος ἱστορία. Τέλος ἔπιασαν ὅλους τοὺς ἄντρες, τοὺς ἔβγαλαν ἔξω κι ἄρχισαν νὰ τοὺς σταυρώνουν. Σταύρωναν ἀπ' τὸ πρῶνι μέχρι τὸ βράδυ συνεχῶς. Τόσο πολλοὺς σταύρωσαν, ὥστε δὲν ὑπῆρχαν πλέον ἄλλα ξύλα γιὰ νὰ φτειάξουν σταυρούς. «*Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*». «*Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς...*».

Ἀλλὰ ἡ παραβολὴ αὐτὴ δὲν ἀφορᾷ μόνο τὸν Ἰουδαϊκὸ λαό, ἀφορᾷ καὶ ἐμᾶς. Διότι λέει καθαρὰ τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι «*τὸν ἀμπελῶνα*

ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς» καὶ ὅτι «*ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρπούς αὐτῆς*» (Ματθ. 21,43). Ὑστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο ἀμπέλι, τὴν Ἰουδαϊκὴ συναγωγὴ, ποὺ ἀντὶ γιὰ καρπούς ἀπέδωσε ἀγκάθια καὶ τριβόλια, τώρα ἡ ἄμπελος ἡ ἐκλεκτὴ εἶνε ἡ **Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ. Θὰ ξέρετε ἴσως ὅτι ὅταν λειτουργεῖ ἐπίσκοπος, σὲ μιὰ στιγμή πρὸ τοῦ εὐαγγελίου, βγαίνει στὴν ὠραία πύλη καὶ κρατώντας δικηροτρονίκηρα παρακαλεῖ καὶ λέει: «*Κύριε Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε καὶ ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον ταύτην καὶ κατάρτισαι αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ σου*», δηλαδή· Κύριε Κύριε, ρίξε τὸ βλέμμα σου ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ δὲς κ' ἐπιθεώρησε τοῦτο τὸ ἀμπέλι καὶ καλλιέργησέ το τὸ ὅποιο ἐφύτευσε τὸ δεξί σου χέρι (Ψαλμ. 79,15-16). Ποιό εἶνε τὸ ἀμπέλι αὐτό, γιὰ τὸ ὅποιο παρακαλεῖ ὁ ἀρχιερεὺς; Εἶνε κανένα ἀμπέλι ὑλικό, μὲ ρίζες ὑλικές; Ὅχι. Τὸ ἀμπέλι αὐτὸ εἶμαστε ἐμεῖς. **Τὰ κλήματα εἶνε οἱ Χριστιανοὶ** οἱ βαπτισμένοι. Κάθε Χριστιανός, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ βαπτισθῇ «*εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*», εἶνε πλέον ρίζα ἐκλεκτὴ ποὺ τὴν ἐφύτευσε ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου μέσα στὸ ἀμπέλι τῆς Ἐκκλησίας μας. Συνεπῶς, ὅσοι Χριστιανοὶ εἶμεθα τόσα καὶ κλήματα.

* * *

Πόσες ψυχές, ἀγαπητοί μου, κατοικεῖτε στὴν ἐνορία σας; ὅσοι Χριστιανοὶ εἴστε, τόσα καὶ κλήματα. Καὶ κάθε κλῆμα πρέπει νὰ φέρη καρπὸ. Καὶ ποιοὶ εἶνε οἱ καρποὶ τῆς πνευματικῆς ἀμπέλου, οἱ καρποὶ ποὺ ζητεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ἡ ἁγία Τριάς; **Καρποί**, ὅπως ὄλοι καταλαβαίνετε, εἶνε τὰ καλὰ ἔργα, οἱ ἀρετὲς ποὺ πρέπει νὰ παρουσιάσουμε. Ἀντὶ αὐτῶν ὅμως ἐμεῖς τί προσφέρουμε; **Ἀγκάθια!**

ᾤ ἀδελφοί μου! Μιὰ φορὰ σταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι τὸ Χριστό, μὰ ἐμεῖς **τὸν σταυρώνουμε καθημερινῶς**. Κάθε βλαστήμια κ' ἓνα σταύρωμα, κάθε ἀδικία κ' ἓνα σταύρωμα, κάθε ψευδορκία κ' ἓνα σταύρωμα, κάθε μοιχεία καὶ πορνεία κ' ἓνας σταυρός. Τὸν σταυρώνουμε στοὺς δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ σχολεῖα, στὰ δικαστήρια, στὰ παλάτια, στὰ ἐργοστάσια, στὶς ἀμμουδιές, στὰ βουνά, στὴ θάλασσα, μολύναμε τὰ πάντα. ᾤ Θεέ μου, τί ἔγινε αὐτὸ τὸ ἀμπέλι; πῶς ξεφράχτηκε, πῶς γέμισε ἀγκάθια καὶ τριβόλια, πῶς τὰ πάντα ξεράθηκαν;

Ἄς μετανοήσουμε, ἄς παρουσιάσουμε πάλι καρπούς, ἄς γίνουμε ἀμπέλι τοῦ Χριστοῦ μας, ὥστε νὰ ἔχουμε τὴν εὐχὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**